

ELEFÁNT.

HA EZT TÚLÉLTÜK, AKKOR BÁRMIT.

AZ ELEFÁNT VIDÉKRŐL INDULÓ ZENEKARKÉNT ÉRT ODA ÖT ÉV ALATT AZ ÉVTIZED LEGNÉPSZERŰBB GITÁROS FORMÁCIÓI KÖZÉ – JUBILEUMI KONCERTJÜKÖN (11.16., AKVÁRIUM) LOVASI ANDRÁS VENDÉGESKEDIK.

INTERJÚ MIHÁLYI DÁVID. FOTÓ MÁTÉ BALÁZS.

Márciusban jelent meg legutóbbi lemezetek Minden címmel, amit sokan a legszabadabb albumotokként tartanak számon. Mostanra elég idő telt el ahhoz, hogy meg tudjátok állapítani, bejött-e a kísérletezgetés.

Szendrői Csaba (énekes): Szerintem igen. Ma is kaptam egy indokolatlan üzenetet valakitől, aki régen nem szerette az Elefántot. Elég sok ilyen levelet kaptam mostanában. A tipikus „az új lemez még nekem is tetszett” mondatokat. Ezek pedig egyértelműen alátámasztják, hogy bejött.

Tóth András (gitáros): Igen, de minden éremnek két oldala van. A másik oldal az, hogy a már meglévő közönségben is voltak olyanok, akik furcsállták a váltást. Sokaknál csak többszöri hallgatás után érik be egy-egy meredekebb váltás. Ez nemcsak egy klisésen

hangzó valami, hanem ennél a zenénél – mivel kísérletezgetünk és a megszokottabbnál bonyolultabb dolgokat szeretünk írni – lényegében feltétel, hogy többször hallgatók. Függetlenül attól, hogy új vagy régi közönségről van szó. Ám nem is célunk, hogy mindenkinek tetszünk. Elsősorban mindig magunknak kell hogy tetszen.

Sokféle ízlés ütközik a zenekaron belül, van ebből feszültség a dalszerzés során?

Csaba: Sokszor felrúgjuk a megszokott dalszerkezetet, ilyen jellegű viták vannak. Sokkal befogadhatóbb zenét írtunk karrierünk elején, bár akkor sem az volt a cél. Mindig is azt csináltuk, amiben épp hiszünk, meg persze amire képesek vagyunk. Egyre nehezebben kategorizálható dolgokat tudunk létrehozni. És

talán nekünk ez a legnagyobb dicsőség. Nem akarunk megfelelni mai popzenei elvárásoknak.

András: Vagy a mai magyar zeneipari elvárásoknak.

Csaba: Azt is tudjuk, hogy a Petőfi rádióba gyakorlatilag zéró eséllyel kerülünk be. Ezt mi már rég úgy kezeljük, hogy: oké, és? Ma Magyarországon nincs nagyon olyan rádió, ami presztízs egy zenésznek. És ez amennyire letaglózó, annyira felszabadító is. Mindenki keresse meg az alternatív útvonalakat. Manapság semmi sem kell, hogy az emberek tudjanak rólad, csak némi kitartás, meg internet.

Sokan az Elefántot tartják a magyar alternatív zene egyik megmentőjének. Ez akár egy-fajta nyomást is gyakorolhat a zenekarra. Volt példa arra, hogy ez hatással volt rátok?

András: Ezt sokszor kérdezik tőlünk. Szerintem ez azért is van, mert kurva erősek a szövegek. A popzenében kevés olyan zenekar van, amelyik ennyire kibontja a szövegeket. Az alternatív zenében, ami a nyolcvanas évek végén, kilencvenes évek elején indult be, ez megengedett volt. A zenei körítés pedig szinte mindegy is volt. Ezek általában amatőr zenekarok voltak, a semmiből jöttek. És ők is kísérleteztek. Nagyon egyszerű ránk húzni azt, hogy ez ilyen, meg olyan, mivel pont az ilyesmi zenei világokra hasonlítunk. Közben nem feltétlenül gondolkodunk így a zenéről és szerintem anno ők sem így gondolkodtak. Akár a Kispál és a Borz vagy a Quimby. Szerintem ők is egy szabad masszaként fogták fel a zenét, amit bátran gyúrhatnak. Ilyen szempontból az alter, mint műfaj, nem nagyon vezérszál nálunk.

Csaba: Nekem speciel nincs bajom ezzel. Inkább mondják azt, hogy mi vagyunk az új Kispál és a Borz, vagy a Quimby, ha ez a jelző nem azt jelenti, hogy még egy, hanem valami, ami azt képviseli, amit ez a két zenekar képviselt. Egyszerűen a magyar nyelv nincs felkészülve az olyan kilengésre, mint ami a mi albumainkra jellemző. Én sem tudok mást mondani rá, mint hogy alter.

Szóba kerültek a szövegek. Csaba, te ezeket a legtöbbször úgy írod, hogy versként is meg tudják állni a helyüket. Volt olyan célotok, hogy akár egyfajta összekötő kapocs legyenek a zene és az irodalom világa között?

Csaba: Nem. Legalábbis kimondva nem volt célunk. Ennek volt egy természetes evolúciója, mivel az a közeg, ahonnan a zenekar indult, eleve irodalmi volt. Például Závada Petivel úgy ismerkedtem meg, hogy versekről beszélgettünk, annak ellenére, hogy akkor már ismertem az Akkezdet Phiait. Egyébként Závada Peti volt az, aki először látta meg ebben a projektben a szikrát, és berakta egy olyan közegbe, amitől működőképpé válhatott. Nála találkoztunk először a többi taggal is, Edével (*Horváth Éde Bence basszusgitárossal – a szerk.*) és Zolival (*Kovács Zoltán billentyűs/elektro-kütyűssel; Németh Szabolcs dobos pedig szintén szombathelyi gyökerű – a szerk.*). Az irodalom, azt hiszem, kikerülhetetlen, már csak azért is, mert én mindig is úgy gondolkodtam a jó dalszövegekről, hogy azok versek. Az, hogy ez valójában működik-e, az egy másik kérdés. Saját magamnak akkor örülök, ha egy olyan dalszöveget írok, aminek van eleje és vége. Mindenesetre elég jó érzés, hogy szeret minket az irodalmi közeg.

Szombathelyi gyökerű együttes vagytok. Szerintetek van abban az állításban valami érvényes, hogy egy zenekarnak vidékiként könnyebb felhívni magára a figyelmet?

Annak ellenére, hogy a vidéki koncertezés az egyik legkényesebb pont egy induló formáció életében.

András: Ez attól függ, hogy melyik vidékről van szó. Pécs, Miskolc, Debrecen: ezek nagyon menő helyek. Olyan vidéki központok, ahol ugyan hátrányból indulsz, de mégis van mögöttes egy kiforrott helyi közeg. Szombathely is ilyen volt, egészen a kétezres évek elejéig. Onnantól kezdve viszont valami meghalt. Nem volt egy normális hely, ahol fel tudtak volna lépni az alakuló zenekarok, amik a haverjaikon kívül senkit nem is érdekeltek. Nekünk ebből ki kellett lépni ahhoz, hogy a zenekarból legyen valami.

Csaba: Ezeket korábbi zenekarainkban tapasztaltuk meg. Szombathelyen sosem volt bázisa az Elefántnak. Még csak most kezdjük el építgetni. Most kezd súlya lenni annak, hogy mi egyébként onnan jöttünk. Ettől függetlenül emberileg szar érzés nekünk, hogy vidékre, majdnem Szombathelyre megyünk a legnehezebb szívvel. Az egyik legnehezebb hely koncert szempontjából, mert ott van az egyik legkisebb közönségünk. Bízunk abban, hogy ez azért van, mert senki sem lehet proféta a saját hazájában. De lehet, hogy sincs semmi köze és egyszerűen nincs már meg az a fajta kulturális élet, ami a kétezres évek elején megvolt.

Mi volt a legnagyobb kihívásokat az elmúlt öt év során?

András: A zongoristánk, Kovács Zoltán két évre kiment családirag Skóciába. Ekkor nagyon tanakodott a zenekar, hogy mi a faszt csináljon. Nyilván nem akartuk nélküle, de abbahagyni sem akartuk és ő lett volna az utolsó ember, aki az utóbbira voksolt volna. Kellott egy köztes megoldás, ami végül az lett, hogy találtunk egy beugrót, Roza Tomi személyében.

Csaba: Zoli pedig minden egyes hónapban hazaköltözött egy hétre.

András: Ezek nagy áldozatokkal jártak mindkét fél részéről. De emiatt túléltek ezt a helyzetet.

Csaba: Meg is erősödött tőle a zenekar. Ha ezt túléltek, akkor bármit! Rugalmasan megoldottuk a helyzetet. Egyszer sem volt olyan pillanat, amikor bárki haragudott volna bárkire. Egyébként is ilyen zenekar vagyunk. Pár perces, apróbb beszélgetéseken kívül nincs olyan, amit ne tudnánk megbeszélni. Tiszteljük egymást annyira, hogy ha tudjuk, valakinek szar napja van, akkor mindenki beszáll és együtt depizünk. Haha.

András: Szerintem egy zenekar ettől zenekar. Nálam itt kezdődik, ha öt ember ilyen szinten együtt van. Olyan esetekben, amikor ez nem így van, akkor az nem egy zenekar. Az egy produkció. Arra máshogyan kell tekinteni.

muzikum 5
KLUB & BISZTRÓ

**EURÓPA
KIADÓ**

IDÉN IS JELENTKEZIK AZ EURÓPA KIADÓ
EGY DUPLA KONCERTTÉL A TAVALI NAGY SIKERŰ ESTÉKET
KÖVETŐEN, IMMÁRON AZ ÚJ FELÁLLÁSSAL, NOVEMBER
30-ÁN ÉS DECEMBER 1-ÉN KÉT TELJESEN KÜLÖNBŐZŐ
MÚSORRAL AD KONCERTET MENTHART JENŐ ZENEKARAI

BELÉPŐ/PRICE:

2500 HUF / KONCERT (ELŐVÉTELBELEN)
3000 HUF / KONCERT (TELJES ÁR)

MUZIKUM KLUB & BISZTRÓ
1088 BP., MÚZEUM UTCA 7.
www.muzikum.hu

muzikumklub muzikumklub

JEGYEK KAPHATÓK
A MUZIKUMBAN
hétköznapokon
15–21 óráig,
szombaton 17–21 óráig.

ONLINE
JEGYRENDELÉS:
www.tix.hu/
muzikum_klub

BLUES SESSION

BLUES VAN

RECORDER

